

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2012. szeptember 6.*

„Letelepedés szabadsága — EUMSZ 49. cikk — Adójogszabályok — Vagyonadó — A vagyonadó-csökkentés kedvezményének feltételei — A vagyonadó-alanyiség elvesztése a székhely más tagállamba való áthelyezése miatt — Korlátozás — Igazolás — Nyomós közérdekek”

A C-380/11. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Tribunal administratif (Luxemburg) a Bírósághoz 2011. július 18-án érkezett, 2011. július 13-i határozatával terjesztett elő az előtte

a **DI. VI. Finanziaria di Diego della Valle & C. SapA**

és

az **Administration des contributions en matière d'impôts**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: J.-C. Bonichot tanácselnök, A. Prechal, K. Schiemann, L. Bay Larsen és C. Toader (előadó) bírák,

főtanácsnok: J. Kokott,

hivatalvezető: R. Şereş tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2012. március 28-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- a DI. VI. Finanziaria di Diego della Valle & C. SapA képviseletében J.-P. Winandy avocat,
- a luxemburgi kormány képviseletében C. Schiltz, meghatalmazotti minőségben, segítője M. Adams avocat,
- az Európai Bizottság képviseletében C. Soulay és W. Roels, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: francia.

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az EUMSZ 49. cikk értelmezésére irányul.
- 2 E kérelmet az olasz jog alá tartozó és a létesítő okirata szerint olaszországi székhellyel rendelkező DI. VI. Finanziaria di Diego della Valle & C. SapA (a továbbiakban: DIVI) és a luxemburgi adóhatóság között a DA. DV. Family Holding Sàrl (a továbbiakban: DADV) székhelyének a Luxemburgi Nagyhercegségtől eltérő tagállamba való áthelyezése miatt a DADV vagyonadó-csökkentése visszavonásának tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

A luxemburgi jogi háttér

- 3 A közvetlen és közvetett adókra vonatkozó egyes rendelkezések módosításáról szóló 2001. december 21-i törvénnyel (loi portant réforme de certaines dispositions en matière d'impôts directs et indirects, *Mémorial A* 2001, 157, 3312. o.) módosított, a vagyonadóról szóló 1934. október 16-i törvény (loi concernant l'impôt sur la fortune, a továbbiakban: LIF) szabályozza a vagyonra kivetett közvetlen adót.
- 4 E törvény szerint a társaságok alanyai ennek a közvetlen adónak.
- 5 Az említett törvény 8a. §-a megteremti a vagyonadó-csökkentés lehetőségét, és szabályozza, hogy az milyen feltételek mellett biztosítható a LIF 1. §-a (1) bekezdésének 2. pontjában említett adóalanyok részére, amelyek között szerepelnek a társaságok is.
- 6 A LIF 8a. §-ának szövege a következő:

„(1) Az 1. § (1) bekezdésének 2. pontjában említett adóalanyok, akik egy meghatározott adóévben igénybe vett kedvezmény érdekében kötelezettséget vállalnak arra, hogy mérlegükben tartalékot képeznek, amelyet a következő öt adóévben fenntartanak, kérelmükre az ugyanezen adóévre vonatkozóan megfizetendő vagyonadó csökkentésének kedvezményében részesülnek, ezt a kérelmet a jövedelemadó-bevallással kell benyújtani. E csökkentés mértéke a képzett tartalék egyötöde, amely azonban nem haladhatja meg a társasági adó mértékét, növelve a foglalkoztatási alapba fizetett hozzájárulással és az azonos adóévben igénybe vehető levonások előtt. A tartalékot az üzleti év eredményének felhasználásakor, de legkésőbb akkor kell képezni, amikor lezárják az adócsökkentésre jogosító üzleti évet követő üzleti évet.

[...]

- (3) Abban az esetben, ha az ötéves időtartam lejárta előtt a tőkébe való bevonástól eltérő célra használják fel a tartalékot, az adóalanyok a szóban forgó adóévre vonatkozó vagyonadójához kapcsolódó adó tartozását a felhasznált tartalék összegének egyötöde arányában növelni kell.

[...]

[...]

Egyesülés vagy beolvadás esetén a jogutód társaság, vagy bármely társaság a csoportból visszavezetheti a megszűnt társaság mérlegében szereplő tartalékot annak érdekében, hogy teljesüljön a fenntartás ötéves időtartamára vonatkozó feltétel.”

- 7 A luxemburgi szabályozás rendelkezik a honos társaságok székhelyének más államba történő áthelyezéséről, valamint az ilyen áthelyezés adójogi következményeiről a jövedelemadóról szóló módosított törvény (loi concernant l'impôt sur le revenu, *Mémorial A* 1967, 79, 1228. o., a továbbiakban: LIR) 172. cikkében, amely visszaül ugyanezen törvény 169. cikkére.

8 A LIR 172. cikke a következőképpen rendelkezik:

„1. Ha a társaság a létesítő okirat szerinti székhelyét vagy központi ügyintézés helyét külföldre helyezi át, és ezáltal megszűnik honos adóalanynak lenni, a 169. cikk rendelkezéseit kell alkalmazni. A mérleg eszközeinek és forrásainak összessége realizálásának az áthelyezés időpontjában becsült értékét a végelszámolás után fennmaradt vagyonként kell feltüntetni.

[...]”

9 A LIR 169. cikke előírja:

„1. A társaságoknak, amelyeket megszüntettek, a végelszámolás után fennmaradt vagyona adóköteles.

[...]

5. A megszüntetés időpontjában nettó befektetett eszközökként a megszüntetést megelőző üzleti év zárásakorikat kell feltüntetni, amint azokat a társasági adó számításához megállapították. Ha ezen az alapon nem történt adóztatás, az adót hivatalból állapítják meg. A nettó befektetett eszközöket csökkenteni kell az előző üzleti év azon hasznával, amelyet az üzleti év lezárása után osztottak ki.

[...]”

Az alapügy tényállása és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

- 10 A DADV luxemburgi jog szerint létrejött társaság. 2006. október 12-ig székhelye Luxemburgban volt. Ebben az időpontban székhelyét Olaszországba helyezte át.
- 11 A 2004. évben a DADV 50 965 euró vagyoadó-csökkentésben részesült, amely megfelelt az e társaság által a 10 193 000 eurós adóalap után fizetendő vagyoadó mértékének. A 2004-es adóév eredményéből a LIF 8a. §-a (1) bekezdésének értelmében képzett fel nem osztható tartalék összege 254 825 euró volt.
- 12 A DADV által a 2005. évre kiállított adóbevallásból kitűnik, hogy 9 364 604 euró adóalapot jelölt meg, amely alapján a vagyoadó összege 46 820 euró volt, és annak érdekében, hogy ez alól mentesüljön, 234 100 euró összegű fel nem osztható tartalékot képzett.
- 13 A 2006. évre a DADV 249 987 euró adóalapot vallott be, amely alapján a vagyoadó összege 1245 euró volt.
- 14 2006 decemberének folyamán a DADV a DIVI-be történő beolvadás folytán megszűnt.
- 15 A DIVI mint a DADV jogutódja arra az időszakra, amely alatt ez utóbbi adóalany volt Luxemburgban, a LIF 8a. §-ának értelmében kérte a 2005. és 2006. évekre a DADV által fizetendő vagyoadó csökkentését.
- 16 Az Administration des contributions en matière d'impôts e kérelmeket elutasította azzal az indokkal, hogy a LIF 8a. §-ában előírt feltételek nem teljesültek.
- 17 2009. július 15-én így az adóhatóság kiadta a DADV vonatkozásában, valamennyi érintett adóévre az adóértesítéseket. A 2005. évre vonatkozó, első értesítésben az adóhatóság azt állapította meg, hogy 2005. január 1-jén e társaság adóalapja 9 364 000 euró volt, és következésképpen a fizetendő vagyoadó összegét 46 820 euróban rögzítette.

- 18 A 2006. évre vonatkozó, második értesítésben a hatóság a 2006. január 1-jei adóalapot 9 364 000 euróban, a fizetendő vagyonadó összegét 45 655 euróban rögzítette.
- 19 Egyébként a második értesítésben az adóhatóság úgy ítélte meg, hogy a DADV idő előtt felosztotta a LIF 8a. §-ának értelmében, a 2004-es adóévben kapott kedvezmény érdekében képzett tartalék összegét. Következésképpen e hatóság kötelezte a DADV-t az azon vagyonadó-csökkentésnek megfelelő 50 965 eurós összeg megfizetésére, amelyben e társaság a 2004. évben részesült.
- 20 A DIVI 2009. október 9-én benyújtott kifogással a két adóértesítés megváltoztatását vagy hatályon kívül helyezését kérte arra hivatkozva, hogy a LIF 8a. §-ának alkalmazásában adócsökkentésben kellett volna részesülnie, mivel képzett olyan fel nem osztható tartalékot, amelyet e rendelkezés előírt.
- 21 Mivel az Administration des contributions en matière d'impôts nem válaszolt e kifogásra, a DIVI 2009. október 15-én az említett adóértesítések megváltoztatására vagy hatályon kívül helyezésére irányuló keresetet terjesztett elő a Tribunal administratifnél (elsőfokú közigazgatási bíróság).
- 22 A DIVI e bíróság előtt azt állította, hogy a bureau d'imposition tévesen alkalmazta a LIF 8a. §-át. Kifejtette, hogy a DADV mérlegében a 2004-ben, 2005-ben és 2006-ban fizetendő vagyonadó ötszörösének megfelelő különleges tartalékot képezett. Székhelyének Olaszországba történő áthelyezését követően a DADV mérlegében fenntartotta ezt a tartalékot. Az egyesülést követően a tartalékot továbbra is fenntartották az egyesülési tartalékok között, és az szerepelt a jogutód társaság számvitelében 2008. december 31-én.
- 23 E tekintetben az Administration des contributions en matière d'impôts a kérdést előterjesztő bíróság előtt megerősítette, hogy a kérelmezett adócsökkentést nem a LIF 8a. §-a (3) bekezdésének értelmében vett tartalék idő előtti felosztása miatt utasították el, hanem azon indokból, hogy annak az adóalanynak, amely a LIF 8a. §-ának címén vagyonadó-csökkentést kérelmez, Luxemburgban kell honosnak lennie abban az időpontban, amikor az említett tartalékot képezi, és ott kell maradnia a tartalék fenntartása idején, azaz a következő öt adóévben. Márpedig a DADV jelen esetben nem volt a tartalék fenntartásának teljes öt éves időszaka alatt a vagyonadó alanya, amint azt a LIF 8a. §-ának (1) bekezdése előírja.
- 24 A kérdést előterjesztő bíróság szerint a szóban forgó adóértesítéseket a LIF 8a. §-ában előírt teljes időszak alatt a luxemburgi vagyonadó-alanyiség követelményének megszegése miatt adták ki.
- 25 A DIVI azonban azt állítja, hogy a LIF 8a. §-ának az adóhatóság által alkalmazott értelmezése ellentétes az uniós joggal, jelen esetben a letelepedés szabadságával.
- 26 A kérdést előterjesztő bíróság azt állítja, hogy a LIF 8a. §-a, és különösen az a feltétel, amely a vagyonadó-csökkentés kedvezményét a mérlegben feltüntetett tartaléknak a következő öt adóéven keresztül való fenntartásától teszi függővé, szükségszerűen azzal jár, hogy az e csökkentést kérő társaságnak ezen időszak alatt a luxemburgi vagyonadó alanyának kell maradnia. Az ilyen rendelkezés így alkalmas arra, hogy kevésbé vonzóvá tegye a honos társaságoknak a Luxemburgi Nagyhercegségtől eltérő, másik tagállamban való letelepedését.
- 27 Ilyen körülmények között a Tribunal administratif az eljárást felfüggesztette, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjesztette a Bíróság elé:

„Úgy kell-e értelmezni az Európai Unió működéséről szóló szerződés 49. cikkét, hogy azzal ellentétes az olyan rendelkezés, mint a LIF 8a. §-a, amelynek (1) bekezdése attól a feltételtől teszi függővé a vagyonadó csökkentésére vonatkozó kedvezmény megállapítását, hogy az adóalany a következő öt adóéven keresztül a luxemburgi vagyonadó alanya marad?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

A Szerződésnek a letelepedés szabadságára vonatkozó rendelkezéseinek alkalmazhatóságáról

- 28 Az alapeljárásban nem vitatott, hogy a DADV, amely Luxemburgban létrejött társaság, később áthelyezte a székhelyét Luxemburgból Olaszországba. A kérdést előterjesztő bíróság kifejti, hogy a DADV ezen áthelyezés miatt már nem tesz eleget a LIF 8a. §-ában előírt teljes időszak alatti luxemburgi vagyonadó-alanyiság követelményének, amely okból a vitatott adóértékesítéseket közölték vele.
- 29 E körülmények között figyelembe kell venni, hogy az alapeljárásbeli szabályozás csak adójogi következményeket fűz a nemzeti jognak megfelelően létrehozott társaságok azon helyzetéhez, amelyben e társaságok vannak, amikor a luxemburgi vagyonadó-alanyiságuk megszűnik, különösen a székhelyük más tagállamba történő áthelyezése folytán (lásd ebben az értelemben a C-371/10. sz. National Grid Indus ügyben 2011. november 29-én hozott ítélet [EBHT 2011., I-12273. o.] 31. pontját).
- 30 Ebből következik, hogy a DADV – amelyre az EUMSZ 54. cikk alapján valamely tagállam jogszabályainak megfelelően létrehozott és az Európai Unión belül székhellyel rendelkező társaságként vonatkoznak a Szerződésnek a letelepedés szabadságát érintő rendelkezései – hivatkozhat az EUMSZ 49. cikkből eredő jogaira, hogy vitassa azon adókedvezménynek a székhelye más tagállamba való áthelyezése okán történő megvonásának jogszerűségét, amelyre jogosult volt azon időszak során, amely alatt a székhelye Luxemburgban volt, és emiatt az említett tagállamban a vagyonadó alanya volt.
- 31 Ebből következik, hogy az EUM-Szerződés letelepedés szabadságára vonatkozó rendelkezései alkalmazandók az olyan esetekre, mint az alapeljárásbeli.

A letelepedés szabadsága korlátozásának fennállásáról

- 32 Az EUMSZ 49. cikk előírja a letelepedés szabadsága korlátozásainak megszüntetését. Jóllehet a Szerződés letelepedés szabadságára vonatkozó rendelkezései szövegének tanúbizonyosága szerint azok célja a nemzeti bánásmódnak a fogadó tagállamban történő biztosítása, e rendelkezések ugyanúgy kizárják, hogy a származási állam megakadályozza az állampolgára vagy a joga szerint alapított társaság számára, hogy letelepedjen valamely másik tagállamban (a fent hivatkozott National Grid Indus ügyben hozott ítélet 35. pontja és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 33 Úgyszintén az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a letelepedés szabadsága korlátozásának tekintendő minden olyan intézkedés, amely e szabadság gyakorlását tiltja, zavarja, vagy kevésbé vonzóvá teszi (lásd a C-442/02. sz. CaixaBank France ügyben 2004. október 5-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-8961. o.] 11. pontját; a C-298/05. sz. Columbus Container Services ügyben 2007. december 6-án hozott ítélet [EBHT 2007., I-10451. o.] 34. pontját; a C-157/07. sz. Krankenhaus Ruhesitz am Wannsee-Seniorenheimstatt ügyben 2008. október 23-án hozott ítélet [EBHT 2008., I-8061. o.] 30. pontját, valamint a C-96/08. sz. CIBA-ügyben 2010. április 15-én hozott ítélet [EBHT 2010., I-2911. o.] 19. pontját).
- 34 Az alapeljárásbeli jogvitában meg kell állapítani, hogy az a luxemburgi jog szerint létrejött társaság, amelyik a székhelyét Luxemburgon kívülre helyezi azt az adóévet követő öt év alatt, amikor olyan vagyonadó-csökkenésben részesült, mint az alapeljárásbeli, kedvezőtlenebb bánásmódban van része, mint annak a hasonló társaságnak, amelyiknek a székhelye Luxemburgban marad.
- 35 Az alapeljárásbeli nemzeti szabályozás értelmében ugyanis a luxemburgi társaság székhelyének a Luxemburgi Nagyhercegségtől eltérő tagállamba történő áthelyezése az adócsökkentés kedvezményének azonnali visszavonásával jár, míg ilyen visszavonás nem történik, ha az ilyen társaság

székhelye Luxemburgban marad. A székhelyét az érintett tagállamban fenntartó társaságnak biztosított vagyonadó-csökkentést csak akkor vonják vissza, ha a LIF 8a. §-ának (3) bekezdésében előírt tartalékot az ötéves időtartam lejárta előtt a társaság tőkéjébe való bevonástól eltérő célra használják fel.

- 36 Ezen eltérő bánásmód az alapeljárásbeli vagyonadó-csökkentés rendszere keretében, amely a székhelyét Luxemburgon kívülre helyezni kívánó társaságok vagyonára kedvezőtlen hatással járhat, olyan jellegű, hogy visszatarthatja a luxemburgi jog alá tartozó társaságokat a székhelyüknek más tagállamba történő áthelyezésétől az azon adóévet követő öt év alatt, amikor a vagyonadó-csökkentést biztosították számukra (lásd ebben az értelemben a C-9/02. sz. De Lasteyrie du Saillant ügyben 2004. március 11-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-2409. o.] 46. pontját, a C-470/04. sz. N-ügyben 2006. szeptember 7-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-7409. o.] 35. pontját és a C-38/10. sz., Bizottság kontra Portugália ügyben 2012. szeptember 6-án hozott ítélet 28. pontját).
- 37 Ellentétben azzal, amit a luxemburgi kormány állít, az így megállapított eltérő bánásmód nem magyarázható a helyzetek közötti objektív különbséggel. Ugyanis a tagállam területén keletkezett vagyonra kivetett adó csökkentésének biztosítására irányuló tagállami szabályozás szempontjából az említett tagállam jogszabályai szerint létrejött és székhelyét más tagállamba áthelyező társaság helyzete hasonló a szintén az előbbi tagállam jogszabályai szerint létrejött és székhelyét e tagállamban fenntartó társaság helyzetéhez, ami a székhelyáthelyezést megelőzően az előbbi tagállamban keletkezett vagyont terhelő adó csökkentését illeti (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott National Grid Indus ügyben hozott ítélet 38. pontját és a fent hivatkozott Bizottság kontra Portugália ügyben hozott ítélet 29. pontját).
- 38 A luxemburgi kormány kezdetben azt állította, hogy a LIF 8a. §-a szerinti kedvezmény elvesztése és különösen a vagyonadó-csökkentés visszaható hatályú elvesztése a DIVI számára nem a DADV székhelyének Luxemburgon kívülre történő helyezésének, hanem a LIF 8a. §-ának (1) és (3) bekezdésében előírt két feltétel nemteljesítésének következménye, amelyek megkövetelik, hogy a tartalékot a képzését követő öt év folyamán a társaság mérlegében fenntartsák, és ne használják fel más célra.
- 39 Ennek az érvelésnek nem lehet helyt adni. Az alapeljárásban a vagyonadó-csökkentés kedvezményének elvesztése nem annak következménye, hogy a tartalékokat az ötéves időszak lejárta előtt a LIF 8a. §-ának (3) bekezdésében előírt céloktól eltérően használták fel. A Bíróság elé terjesztett iratokból következik ugyanis, hogy a DADV és később a DIVI a LIF 8a. §-ának (1) bekezdésében előírt tartalékot a mérlegükben fenntartották. Ebből következik, hogy amint a luxemburgi kormány később elismerte, a LIF 8a. §-ában előírt előny elvesztése annak következménye, hogy a DADV nem volt a LIF 8a. §-ának (1) bekezdésében előírt tartalék képzését követő ötéves időszak alatt a luxemburgi vagyonadó alanya. Ha a DADV székhelye Luxemburgban maradt volna, továbbra is részesült volna ezen adókedvezményből.
- 40 Következésképpen az eltérő bánásmód, amelyben az alapügyben vitatott nemzeti rendelkezések keretében a luxemburgi jog alá tartozó, székhelyét más tagállamba helyező társaság, illetve a luxemburgi jog alá tartozó, székhelyét Luxemburg területén fenntartó társaság részesül, a letelepedés szabadságának az EUM-Szerződés rendelkezései által főszabály szerint tiltott korlátozása.

A letelepedés szabadsága korlátozásának igazolásáról

- 41 Az állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a letelepedés szabadságának korlátozása kizárólag akkor engedhető meg, ha azt nyomós közérdek igazolja. Azonban ebben az esetben is szükséges, hogy az alkalmas legyen az elérni kívánt cél megvalósításának biztosítására, és ne lépje túl az e cél eléréséhez szükséges mértéket (lásd a fent hivatkozott National Grid Indus ügyben hozott ítélet 42. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

- 42 A luxemburgi kormány szerint a letelepedés szabadságának korlátozása igazolható az adóztatási joghatóság tagállamok közötti kiegyensúlyozott megosztásának céljával a területiség elvének megfelelően.
- 43 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az adóztatási joghatóság tagállamok közötti megosztásának védelme a Bíróság által elfogadott jogos cél (lásd a fent hivatkozott National Grid Indus ügyben hozott ítélet 45. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 44 Azonban az olyan körülmények között, mint az alapeljárásé, a letelepedés szabadságának megállapított korlátozását nem lehet az adóztatási joghatóság tagállamok közötti kiegyensúlyozott megosztásának követelményével igazolni.
- 45 E tekintetben elég arra hivatkozni, amint azt az Európai Bizottság teszi, hogy az, hogy a társaságtól visszavonják azt a vagyoadó-csökkentést, amelyben részesült, és a székhelyének a Luxemburgi Nagyhercegségtől eltérő tagállamba történő áthelyezése időpontjában azonnali fizetésre kötelezik, nem biztosítja sem a származási tagállam adóztatási joghatóságát, sem az adóztatási joghatóságnak az érintett tagállamok közötti kiegyensúlyozott megosztását. Ugyanis a kedvezmény visszavonásának mechanizmusa természetéből fakadóan feltételezi, hogy a tagállam előzőleg elfogadta e kedvezmény megadását, és következőképpen a honos adóalanyok vagyoadójának csökkentését, ha a LIF 8a. §-ában előírt feltételek teljesültek.
- 46 Az alapeljárásbeli korlátozás a fentiekén kívül a nemzeti adórendszer koherenciája biztosításának – amelyet a Bíróság közérdeken alapuló kényszerítő oknak ismert el – szükségességével sem igazolható (lásd ebben az értelemben a C-204/90. sz. Bachmann-ügyben 1992. január 28-án hozott ítélet [EBHT 1992., I-249. o.] 28. pontját és a C-300/90. sz., Bizottság kontra Belgium ügyben 1992. január 28-án hozott ítélet [EBHT 1992., I-305. o.] 21. pontját).
- 47 Ahhoz ugyanis, hogy az ilyen igazolásra alapított érvelés érvényesülhessen, közvetlen kapcsolatnak kell megállapíthatónak lennie az érintett adóelőny és az ezen előnynek valamely meghatározott adóteherrel történő kiegyenlítése között (lásd a C-347/04. sz. Rewe Zentralfinanz ügyben 2007. március 29-én hozott ítélet [EBHT 2007., I-2647. o.] 62. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Különösen, hiányzik az ilyen kapcsolat, ha elkülönülő adóztatásokról vagy különböző adóalanyok adóügyi kezeléséről van szó (lásd ebben az értelemben a C-168/01. sz. Bosal-ügyben 2003. szeptember 18-án hozott ítélet [EBHT 2003., I-9409. o.] 30. pontját és a C-253/09. sz., Bizottság kontra Magyarország ügyben 2011. december 1-jén hozott ítélet [EBHT 2011., I-12391. o.] 77. pontját).
- 48 Márpedig az alapeljárásban szóban forgó nemzeti szabályozás vizsgálatából az következik, hogy nincs közvetlen kapcsolat egyrészt a LIF 8a. §-ának (1) bekezdésében előírt feltételeket teljesítő társaságnak biztosított vagyoadó-csökkentés, és másrészt e szabályozásnak különösen azon célja között, hogy az említett adóelőnyt a társasági adóból és a kereskedelmi nyereségadóból származó kiegészítő bevételek által egyenlítsék ki a LIF 8a. §-ának (1) bekezdésében előírt tartalék fenntartásának éveitől kezdve.
- 49 Ebből következik, amint azt a Bizottság is hangsúlyozza, hogy az ilyen későbbi adóztatás távoli és esetleges jellege nem igazolhatja a letelepedés szabadságának korlátozását, amelyet a LIF említett §-a okoz.
- 50 A LIF 8a. §-ában előírt adózási rendszernek az előkészítő anyagaiban megfogalmazott fő célját, azaz a nemzeti adóbevételek növelését illetően elegendő a következetes ítélkezési gyakorlatnak megfelelően arra emlékeztetni, hogy az adóbevételek keresése nem tekinthető olyan nyomós közérdeknek, amely indokolhatná az alapvető szabadságok egyikével főszabály szerint ellentétes intézkedést (lásd a C-264/96. sz. ICI-ügyben 1998. július 16-án hozott ítélet [EBHT 1998., I-4695. o.] 28. pontját, valamint a C-397/98. és C-410/98. sz., Metallgesellschaft és társai egyesített ügyekben 2001. március 8-án hozott ítélet [EBHT 2001., I-1727. o.] 59. pontját).

- 51 A fenti elemzésből következik, hogy az alapügyben szóban forgóhoz hasonló nemzeti rendelkezést nem igazolja nyomós közérdek.
- 52 Következésképpen az előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy az EUMSZ 49. cikket úgy kell értelmezni, hogy az alapeljáráshoz hasonló esetekben azzal ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely a vagyonadó-csökkentés biztosítását ahhoz a feltételhez köti, hogy a következő öt adóév alatt ezen adó alanyának kell maradni.

A költségekről

- 53 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

Az EUMSZ 49. cikket úgy kell értelmezni, hogy az alapeljáráshoz hasonló esetekben azzal ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely a vagyonadó-csökkentés biztosítását ahhoz a feltételhez köti, hogy a következő öt adóév alatt ezen adó alanyának kell maradni.

Aláírások